

Olvasóink kérésére a szerkesztőség úgy határozott, hogy felelevenítjük a korábbi években oly sikeres Nevető Osteologia rovatot. Ebben a számban részben az interneten keringő humorból válogattunk, részben névtelenséget kérő olvasóink küldeményeiből.

Kedves Olvasóinkhoz fordulunk: küldjenek és mi örömmel közlünk egészséggel, betegséggel, egészségüggyel kapcsolatos vidám írásokat, történeteket, megjegyzéseket. Forrásokat általában továbbra sem jelölünk meg. Van lehetőség azonban egyéni humoros történet közlésére is, ahol a szerző nevét is közzétehetjük, amennyiben ezt kéri.

dr. Mester Ádám rovatvezető

NEVETŐ OSTEOLOGIA

Egy urológus professzor betér a nyilvános vécébe, és hallja, hogy a szomszédos fülkében álló férfi csak nagy nehézségekkel, szaggatottan képes vizelni. Egy idő után megesik a szíve szenvedő embertársán, és átkiabál a deszkafal fölött:

– Uram, elnézést a zavarásért. Urológus professzor vagyok, és úgy hallom, önnek súlyos prosztata- és veserendellenességei lehetnek. Adok egy névjegyet, és kérem keressen fel valamelyik nap a rendelőmben!

– Doktor úr, adja vissza a diplomáját! – hangzik a válasz a túlsó oldalról. – Az egész emiatt a rohadt hosszú bőrkabátom miatt van!

Az aggódó feleség orvoshoz viszi a férjét, mert az rendszeres szívritmus kihagyásokra panaszlik. A vizsgálat után az orvos kiküldi a férjet a váróba, és aggódalmasan néz az asszonyra:

– Hölgyem, meg kell mondanom, nem tetszik nekem a férje!

– Nekem sem doktor úr, de mit csináljak? Olyan jó a gyerekekhez.

Egy ember elmegy az orvoshoz.

– Doktor úr, nekem van egy nagy problémám.

– Mi az ön problémája?

– Mindenem olyan könnyen felidegesítem magam.

– No de vajon miért?

– Mit miért!!!?

A baleseti ügyeleten az orvos egy fiatalember zúzódásait vizsgálja, miközben megkérdi, mi történt.

– Lambadáztam a barátnőmmel – magyarázza a sérült, amikor belépett a lány apja, és se szó se beszéd püfölni kezdett a botjával.

– De miért? – kérdezi a sebész – Megbolondult?

– Nem! Süket.

– Doktor úr, az a nagy bajom, hogy engem senki nem vesz komolyan! – panaszlik egy férfi a pszichiáternél.

– Na ne vicceljen!

– Mondja, Kovács bácsi, maga mit szokott csinálni, ha este nem tud elaludni? – kérdi az orvos a betegét.

– Én? Elszámolok háromig, és már alszom is.

– Tényleg? Háromig?

– Háromig, de van úgy hogy fél négyig is.

Két pszichiáternek ugyanabban az épületben van a magánrendelője. Mindennap ugyanakkor érkeznek, és egyszerre szállnak be a liftbe. A liftkezelő megdöbbenve látja, hogy kiszállás előtt az egyik pszichiáter rendszeresen leköpi a kollégáját, aki ezt egyetlen szó nélkül veszi tudomásul. Végül a liftes már nem tudja mire vélni a naponta ismétlődő jelet, és megkérdi a sértett felet:

– Ne haragudjon, de miért nem csinál már valamit doktor úr? Szörnyű nézni, amit a kollégája művel!

– Miért avatkoznék bele? – vonja meg a vállát a pszichiáter. Ez az ő problémája.

– Mit szól hozzá, hogy így megszaporodtak az ikerszülések?

– Miért csodálkozik ezen? Ilyen közbiztonság mellett nem csoda, hogy már az újszülöttek sem mernek egyedül a világra jönni.

– Miért szaladt el az operáció elől? – kérdezi a nővér a beteget.

– Mert az asszisztensnő a műtét előtt azt mondta: „Mitől fél? Ez csak egy közönséges vakbélműtét?”

– Na és? Ez inkább bátorításnak hangzik.

– Igen, de nem nekem mondta, hanem a sebésznek!